

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Y. G. B., narozený dne X,
státní příslušnost: X,
toho času v: Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

v řízení o žalobě ze dne 3. 5. 2023 proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2023, č. j. CPR-12093-7/ČJ-2023-930311-T221,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 24. 3. 2023 podal žádost o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců podle §129a zákona o pobytu cizinců. Důvodem žádosti byly především jeho sociální vazby a rodinné povinnosti v České republice. Žalobce podle jeho slov potřebují vlastní dcery, o něž se jejich matka pro svou nemoc nedokáže postarat (imobilita). Žalovaná danou žádost zamítla rozhodnutím ze dne 11. 4. 2023, č. j. CPR-12093-7/ČJ-2023-930311-T221.

Důvodem k tomu jí byly skutečnosti zjištěné mimo jiné návštěvou domácnosti žalobcových příbuzných v ČR, které neodpovídaly tvrzením žalobce.

2. Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou, v níž namítal zejména nedostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovanou k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Jinými slovy: žalobce odmítá závěry žalované o svém despektu k právnímu řádu ČR. V rámci správního vyhoštění podle svých slov dobrovolně vycestoval z ČR, byť se mylně domníval, že se zákaz vstupu nevztahuje na celou Evropskou unii a že zákaz trvá do dne 8. 2. 2023. Rovněž žalobce odmítá závěry žalované relativizující sílu jeho rodinných vazeb: žalobce se svými dcerami udržoval kontakt i po dobu vyhoštění, a to alespoň distančně, když mu byla znemožněna jeho přítomnost v ČR. Žalovaná se nezabývala žalobcem namítaným negativním vlivem jeho zajištění na psychický stav žalobcových dětí, protože je napadené rozhodnutí stiženo zásadní vadou, která ho činí nepřezkoumatelným. Tvrzení o tomto vlivu žalobce podkládá stanoviskem třídního učitele dcer. Žalobce dále namítl, že žalovaná zřejmě dezinterpretuje výpověď žalobcovy družky paní R. (matky žalobcových dcer), když z ní učinil zásadní závěr, že žalobce s družkou a dětmi domácnost vůbec nesdílí. Co se soužití ve společné domácnosti týče, žalobce uznává, že nepřespával každý den ve společné domácnosti, avšak nelze hovořit o tom, že by žalobce s dětmi a družkou ve společné domácnosti nebydlel či dokonce nechtěl bydlet, protože by s dětmi nechtěl být. Proti tomuto tvrzení se žalobce důsledně ohrazuje, a výpověď družky v této části považuje za účelově zkreslenou. Žalobce upřesňuje, že ve společné domácnosti nepřespával každý den, jelikož v rámci zajišťování peněžních prostředků pro své děti musel dojíždět na brigády mimo Prahu, přičemž často vykonával i noční práci. Nebylo tak zkrátka možné, aby se každý večer vracel do svého bydliště. Dále pak žalobce uvádí, že ve společné domácnosti žila rovněž nejstarší dcera paní R.. Tu má paní R. z předchozího vztahu, přičemž se žalobcem jako se svým otčímem měla občas konflikty. Žalobce tedy nepřespával každý den ve společné domácnosti i z důvodu, aby předcházel zbytečným rodinným sporům. V neposlední řadě je zapotřebí podle žalobce vyzdvihnout, že byť, v němž rodina pobývá, má velice omezené prostory a není uzpůsoben po konformní soužití tolika osob. Bylo tak v zájmu ostatních členů domácnosti, aby se žalobce v domácnosti nezdržoval nepřetržitě. Žalobce dále namítl nezohlednění zhoršujícího se zdravotního stavu žalobcovy družky. Zdravotní problémy paní R. se v průběhu let stupňovaly a nyní již limitují výchovu dětí. Dále žalobce zdůraznil, že vykonává z vlastní iniciativy zdarma veřejně prospěšnou činnost, což svědčí spíše o tom, že je pro společnost přínosem a nikoliv hrozbou. Jak totiž uvedl ve své žádosti o propuštění ze zařízení, pravidelně na sociální síti Facebook zveřejňuje úryvky z jím napsaných učebnic s úvodníkem v češtině a ruštině, aby se z těchto materiálů mohly učit angličtinu děti z celého světa. Touto skutečností se však žalovaná v napadeném rozhodnutí nezabývala. K prokázání svých sociálních vazeb v ČR navrhl žalobce svědeckou výpověď svého přítele T. P.
3. V žalobě žalobce žádal také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku podle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.
4. Žalovaná k žalobě uvedla následující: žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, rozvedl pouze ty, jimiž se žalovaná dostatečně vypořádala v rámci správního řízení, což

avedla již do rozhodnutí o propuštění. Stanovisko třídního učitele zaslané po vydání rozhodnutí o propuštění jen podle žalované evokuje skutečnost, že žalobce pobýval na území členských států EU v době, kdy mu byl na tomto území pobyt zakázán. Svědeckou výpověď pana P. pokládá žalovaná za nadbytečnou, protože pan P. není rodinným příslušníkem a jeho možný vztah se žalobcem nebyl předmětem řízení ve věci propuštění. Žalovaná má dále za to, že se s ostatními námitkami, které žalobce uvedl v žalobě, dostatečně vypořádala v rozhodnutí o propuštění. Důvody, které vedly žalovanou k zamítnutí žádosti o propuštění, jsou jasné, věcné a přesvědčivé. Podle názoru žalované bylo ve věci rozhodnuto v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců i správního řádu. Žalovaná se plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které nebylo žalobcově žádosti vyhověno. Žalovaná neshledala ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto s ohledem na výše uvedené navrhla zamítnutí žaloby.

5. Žaloba není důvodná.
6. Podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.“*
7. Rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců je tak rozhodnutím obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění (resp. zamítnutí žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců) zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, č. j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20. 3. 2014). Jinými slovy: závisí na tom, zda se objevily skutečnosti natolik nové a zásadní, že kdyby je žalovaná znala již před prvním rozhodnutím o zajištění, žalobce by právě při jejich vědomí nezajistila.
8. K mírnějším zvláštním opatřením namísto zajištění lze odkázat na to, co žalovaná Policie ČR uvedla v rozhodnutí o žalobcově zajištění č. j. KRPA-59256-14/ČJ-2023-000022-ZSV ze dne 15. 2. 2023: veškeré žalovanou učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv, a k porušení článků Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Listiny základních práv a svobod tak nedošlo. Žalovaná komplexně shrnula důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, žalobce by pokračoval v maření rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-46592-73/ČJ-2017-000022 ze dne 15. 1. 2020. Toto rozhodnutí se vztahovalo na celé území EU s platností tří let. Za toho stavu není bez významu, že žalobce mařil již předchozí jemu uložené rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2016. Otázkou rodinných vazeb a nezbytného fyzického kontaktu žalobce s dcerami se žalovaná Policie ČR zabývala již v rozhodnutí o zajištění žalobce dostatečně, a to mimo jiné i s poukazem na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 50 Nc 34/2012-70 ze dne 16. 9. 2013, které žalobcovy obě dcery svěřilo do výchovy matce,

příčemž otci stanovilo vyživovací povinnost. Rozhodnutí o zajištění se zmiňuje výslovně o sporadickém a nepravidelném kontaktu žalobce s dcerami. Dané rozhodnutí také předložilo výčet přestupků, které žalobce na území ČR páchal začasté násilným chováním vůči ženám. Tyto excesy nakonec vyústily v žalobcovu vyhoštění již roku 2016 (rozhodnutí č. j. KRPA-7971-52/ČJ-2015-000022 ze dne 29. 11. 2016). Dokonce byla žalobci Obvodním soudem pro Prahu 10 ve formě předběžného opatření uložena roku 2014 povinnost zdržet se setkávání s paní M. R., tzn. s matkou svých dcer.

9. Žalobce navrhl soudu výslech svého přítele pana T. P. Výslech by měl dokázat, že: „*Žalobce má také nezpochybnitelné pevné sociální vazby k České republice.*“ . „Nezpochybnitelnost“ se u řečeného typu vazeb k zemi dokládá především úctou k jejím pravidlům artikulovaným právem. Jak plyne např. z předchozího odstavce, žalobce různá pravidla zahrnutá do právního řádu ČR porušoval, někdy dokonce opakovaně. Z toho důvodu soud shledal daný procesní návrh za bezpředmětný.
10. K listinnému důkazu žalobce v podobě stanoviska třídního učitele jeho dcer pana Mgr. Tomáše Petra ze dne 7. 4. 2023. Ve stanovisku se třídní učitel zmiňuje o účasti žalobce na školních akcích. Škola dcer se nachází na X. Žalobce přitom v žalobě uvedl, že: „...*v rámci správního vyhoštění dobrovolně vycestoval z České republiky...*“ Do protokolu žalované dne 15. 2. 2023 žalobce konkrétně uvedl, že po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění roku 2020 vycestoval za prací do Řecka a následně do Nizozemska. Tento rozpor neprospívá důvěryhodnosti žalobcových tvrzení. Stanovisko třídního učitele se ke všemu soustředí najmě na obavy ze žalobcova vyhoštění. Soud ve stávajícím řízení přitom přezkoumává jiné rozhodnutí v žalobcově věci - rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců.
11. K rodinné argumentaci žalobce soud ještě dodává, že se žalobce domáhal propuštění ze zajištění kvůli odloučení od svých dcer. Sám však v žalobě rozvádí souvislosti, jimiž prosvítají příčiny onoho odloučení nezávislé na momentálním omezení žalobce na svobodu: malé prostory nemovitosti, které jeho příbuzní v ČR obývají a které nejsou uzpůsobeny pro soužití více osob, dále konflikty s dcerou paní R. z předchozího vztahu, dále časté pracovní povinnosti žalobce mimo Prahu (kvůli nimž se žalobce podle svých slov nemohl každý večer vracet domů). Dále tvrzení žalobce o imobilitě paní R., již žalobce chtěl ve svůj prospěch zohlednit v rozhodnutí žalované, nepodporují závěry z šetření provedeného žalovanou dne 4. 4. 2023. Ta totiž po návštěvě domácnosti paní R. i rozhovoru s jejími sousedy dospěla k odlišnému zjištění. Do protokolu dne 4. 4. 2023 paní R. žalované sama sdělila doslova: „*Fyzické omezení nemám, mohu chodit a volně se hýbat, nejsem připoutaná na lůžko.*“ Tamtéž se paní R. o žalobci zmínila následovně: „*Nevím, kde bydlí. Nebydlí s námi z důvodu, že sem nechtěl jít. Nechápu, proč s námi nechce žít ve společné domácnosti. Nechápe některé věci.*“ Citované věty podporují vážnost domněnky o existenci dlouhodobých příčin odloučení žalobce a jeho českých příbuzných nezávislých na stávajícím žalobcově zajištění.
12. K argumentaci veřejným zájmem soud jen konstatuje, že správa facebookové stránky nepředstavuje veřejný zájem převyšující svým významem veřejný zájem jiný, a to na zachování zákonného pořádku, včetně podřízení se rozhodnutím správních orgánů vydaných v souladu s platnými právními předpisy.

13. K listině žalobcem datované dne 23. 5. 2023 a předložené soudu o den později soudu nezbyvá než dodat, že o předmětné žalobě bylo rozhodnuto dne 19. 5. 2023. Žalobce tak tuto listinu předložil soudu pozdě, protože nemohla být zohledněna.
14. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 19. května 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně